

γμ α τ α, περιοριζόμενα ὅμως ὁποῦ στὸ προικοσύμφωνον τῆς μ(ητ)ρός της διαλαμβάνει. Διὰ τοῦ λοιπὰ πράγματα νοοῦνται, ἴσως, ὅχι μόνον τὰ τυχὸν παραρτήματα τῆς οἰκίας ἢ ἄλλα ἀκίνητα ἐξ ὧν ἡ οἰκία ἦτο τὸ σπουδαιότερον, ἀλλὰ καὶ τυχὸν ἐξαρτήματα τῆς πρώτης. Οὐχὶ σπανίως ἄλλως τε προικοδοτοῦνται ἢ καταλείπονται διὰ διαθήκης οἰκίαι μεθ' ὅλων ἢ τινῶν τῶν ἐν αὐταῖς ἐπίπλων. Βλέπε καὶ 65. Ἐπίσης 44 καὶ 56.

Δηλοῦται ἐν στίχῳ 3-5, ὅτι τὸ *πρᾶγμα* της, ὅπερ δίδεται ἢ πληρεξουσιότης εἰς τὸν Ν. Γρυπάρην νὰ πωλήσῃ, εἶναι τὸ πατρικὸν καὶ δὴ κατὰ τὸ προικοσύμφωνον ὁποῦ τῆς ἔκαμεν ἢ μακαρίτισσα μ(ητέ)ρα της. Ταῦτα σημαίνουν ὅτι: α) εἰς τὴν Ἀντίπαρον διεκρίνοντο ἡ πατρικὴ τῆς μητρικῆς περιουσίας· β) ὅτι καὶ ἐκεῖ, θανόντος τοῦ πατρός, τὴν ἐξουσίαν ἤσκει ἡ μήτηρ. Ἄλλως δὲν νοεῖται πῶς εἶναι δυνατόν αὐτὴ νὰ προικίσῃ τὴν θυγατέρα της, ὥς ἐνταῦθα. Μάλιστα βαίνω πέρα τούτου. Νομίζω ὅτι ἡ μήτηρ, θανόντος τοῦ πατρός, δὲν ἄσκει μόνον τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, ὅπερ δύναται νὰ συμβαίῃ μόνον ἐφ' ὅσον τὰ τέκνα εἶναι ἀνήλικα, ἀλλ' ὅτι αὐτὴ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου προΐστατο τῆς οἰκογενειακῆς κοινοκτημοσύνης, ἰσχυούσης καὶ ἐκεῖ καὶ συνεχιζομένης καὶ μετὰ ταῦτα μέχρις ὅτου αὐτὴ ἐλύετο διὰ τῆς διανομῆς τῆς περιουσίας μεταξὺ τῶν τέκνων (προικίσεως) ἢ ἄλλως. Βλέπε καὶ 48. Οὕτως ἐπικυροῦνται τὰ ἐν σχέσει πρὸς τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ὑπὸ τοῦ Π. ΚΑΛΛΙΓΑ, *Μελέται καὶ λόγοι*, 1, Ἀθῆναι 1899, σελ. 192, ἐκτιθέμενα, καθὼς ἐπίσης καὶ τὰ αὐτόθι, σελ. 193, ὑπὸ τοῦ ἰδίου ὑποστηριζόμενα ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς γυναικὸς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς διανομὴν τῆς περιουσίας τοῦ συζύγου μεταξὺ τῶν τέκνων καὶ ἅτινα δὲν περιορίζονται μόνον εἰς τὴν Θήραν καὶ εἰς τὴν Ἀνάφην. Καὶ περὶ μὲν τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τῆς διανομῆς ταύτης βλέπε 30, ἐνῶ τὰ ὅσα ὁ ρηξικέλευθος νομοδιδάσκαλος ἐκθέτει ἐν σχέσει μὲ τὴν ἐξουσίαν τῆς μητρὸς ὡς φραγκικῆς προελεύσεως, ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἐν τῷ μεταξὺ ἐλθόντων εἰς φῶς παπύρων καὶ τῶν ἐπὶ τούτων ἐργασιῶν τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης, ἀνατρέπονται (βλέπε Α. Π. ΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ, *Σχέσεις γονέων καὶ τέκνων κατὰ τὸ βυζαντινὸν δίκαιον, μετὰ συμβολῶν εἰς τὸ ἀρχαῖον καὶ τὸ ἐλληνιστικόν*, Ἀθῆναι 1946, σελ. 23 ἐπ.).

Τὸ ἔγγραφον εἶναι ἰδιωτικόν. Συνετάχθη ὑπὸ τοῦ Ν. Βαλέτα, ὑπογράφοντος καὶ ὡς μάρτυρος (στίχ. 16-17), ὁμοῦ μετ' ἄλλων δύο (στίχ. 13-15). Ἀξιοσημεῖωτον εἶναι ὅτι εἰς τὰ πληρεξούσια ὑπογράφουν πάντες εἴτε ἰδιοχείρως (30, 67) ἢ ἄλλος ἀντ' αὐτῶν (τὸ παρὸν καὶ τὸ 68). Περὶ τοῦ ὡς μάρτυρος καὶ ἀντὶ τῆς ἐντολίδος ὑπογράφοντος Κωνσταντίνου Παλαιοῦ τοῦ παρόντος βλέπε 59.

1 1803¹¹φ: σεπτεμβρίου: 28: σίφνος

2 > διὰ τοῦ παρόντος γίνεται δῆλον, ὅτι ἡ ἀγγέλিকা σύζυγος τοῦ κωνσταντάκη ζηλίμη, θέ-

3 λουσα διὰ νὰ πουλήσῃ τὸ *πρᾶγμα* της τὸ πατρικὸν ὁποῦ ἔχει εἰς ἀντίπαρον πατρί-

